

Ezen a napon

1652-ben	Rhode Island – elsőként az amerikai gyarmatok közül – törvényt hozott a rabszolgaság ellen.
1803-ban	Nagy-Britannia hadat üzent Franciaországnak, ennek következtében robbant ki a napóleoni háború.
1804-ben	Napóleont Franciaország császárává koronázták.
1814-ben	Megszületett Mihail Alexandrovics Bakunin orosz anarchista, vezető forradalmár.
1822-ben	Megszületett id. Bókay János gyermekgyógyász, egyetemi tanár, gyermekklinikai alapító.
1830-ban	Megszületett Goldmark Károly zeneszerző (Sába király- nője).
1848-ban	Kiáltványt intézett a néphez az Első Magyar Felelős Kormány.
1868-ban	Megszületett II. Miklós, az utolsó orosz cár, III. Sándor cár fia.
1896-ban	Megszületett Munkácsi Márton világhírű fotográfus, aki először fotózta a divatmodelleket szabadban.
1902-ben	Meghalt Kézmárczky Tivadar szülész, nőgyógyász, egyetemi tanár, a bábák segítőtje.
1906-ban	Megszületett Balázs Samu Kossuth-díjas színész. (Lúdas Matyi, Uri muri, Fel-szabadult a föld, Liliomfi).
1918-ban	Elindították az első angol légitámadásokat Németország ellen az első világháborúban.
1920-ban	Megszületett II. János Pál pápa, civil nevén Carol Wojtyła, a Vatikáni Állam 264. Pápája.
1956-ban	Rákosi Mátyás elismerte, hogy a személyi kultusz következményeiért ő maga is felelős.
1959-ben	Megszületett Galla Miklós énekes, zenész, színész.
1972-ben	Az USA, Nagy-Britannia és a Szovjetunió aláírta a tengerfenék atommentesítéséről szóló egyezményt.
1972-ben	Meghalt Csépe Imre költő, író, a vajdasági magyar irodalom egyik kiemelkedő alakja.
1980-ban	Kitört a Szent Ilona tűzhányó Washington államban.
1994-ben	Összeházasodott Michael Jackson és Lisa Marie Presley, Elvis Presley lánya.
2012-ben	Meghalt Dietrich Fischer-Dieskau német operaénekes, karmester.

Forrás: ezenanapon.hu

Beszélgetés Anger Zsolttal, aki nemrég Udvarhelyen rendezett

Az igazi Aranyélet a színház

FOTÓ: FACEBOOK/FUNKORPORATION

Anger Zolt színész-rendező a színház hatalmas erejéről

Anyi mindennel foglalkozik – játszik, rendez, forgat, oktat, fotóz, főz, ír – mégis időt szakított egy kisvárosi társulatra. A Tomcsa Sándor Színházban színre vitt Főfőnököt, úgy érzi, pontra tette, és elárulta, miért érezte jól itt magát. A bemutató előtt Anger Zsolttal beszélgettem – és bevaló, egy röpke pillanattig zavart okozott, amikor hallottam szólni belőle Ewan McGregort, akinek ő az állandó magyar hangja.

– Milyen volt Anger Zolt gyerekként?

– Boka és Nemecek keveréke voltam, vagyis jó gyerek, néha túlságosan is. Apám nagyon bízott bennem, és én is benne, mert ha valamit megígért, betartotta. Négy-öt éves koromban megtanított írni-olvasni. Az iskolában egy percet sem tanultam, de mindent megjegyeztem, ami elhangzott. Valószínűleg ez is annak köszönhető, hogy apám sokat foglalkozott velem.

– Hogyan került a színház büvökörébe?

– Szegeden, ahol születtem, amatőr színész voltam a nyolcvanas években végig. Innen Kaposvárra szerződtem segédszínésznek, és ez meghatározta az egész életemet. Még kifogtam Jordán Tamásékat, a rendezők közül is megfordult ott az akkori színházi világ krémje. Ebben a kisvárosban a színházon kívül nem volt élet, de nem is nagyon akartam mással foglalkozni, ezért reggeltől estig bent voltam, próbáltam, vagy néztem a próbákat. A színház működését itt tanultam meg. Három év múltán felvettek a színművésztire. Frissen végzettként a Víg-színházhoz kerültem, ahol négy évet töltöttem, aztán diplomás és már tapasztalt színészként visszamentem Kaposvárra öt évre. Láttam tehát legalulról, csoportos szereplőként, utána pedig megtapasztaltam, milyen a legelső polcon lenni. Voltak rendezői ambícióim is, de arra ott nem kaptam lehetőséget. Eger következett, és

az ottani vezetésnek köszönhetően elkezdhettem rendezni. Azóta minden évben egy-két-három rendezésem van.

– Miért kezdte érdekelni a rendezés?

– Kicsit komplexebben érdekel a színházcsinálás, a technikai része is, meg úgy érzem, anynyi mondanivalóm van és annyit tanultam a nagy rendezőktől, hogy pusztán színészként nem tudnám ezeket átadni. Egerből elkezdtek hívni mindenhova. Gyergyószentmiklóson is rendeztem kétszer, és az ottani munkáimnak köszönhetően hívtak meg ide, Freddy (Barabás Árpád színész – szerk. megj.), aki akkor még a Figura tagja volt, ajánlott be. Évekig tartó egyeztetés után végre összejött a közös előadás.

– Miket tanult a nagyoktól?

– Színésznek lenni, főleg vidéki társulatnál, olyan, mint a háború: hasalsz a lövészárkban, és ha megkérdik, miért harcolsz, nem azt mondd, hogy a hazáért, hanem a haverodért, aki ott fekszik melletted. Megtanultam, hogy egymásért kell dolgozni. A színészet olyan, mint a röplabda, itt nincs idő megfogni a labdát, mert ahogy kapod, abban a pillanatban kell visszaadnod. A színház egy abszurd dolog, egy sötét teremben egymás mellett ülnek vadidegenek, a deszkán meg szintén vadidegenek idétlenkednek, és miközben a melletted ülő ismeretlennel összeár a vállatok, egyszerre sírtok, nevettek. Ez óriási erő, amelyet érdemes kihasználni valami olyanra, ami gondo-

latokat, érzelmeket ébreszt. Színházzal foglalkozni azért is jó, mert nem kell pszichiáterre költeni, hiszen egész életünkben magunkról mesélünk, arról, ahogyan a világot látjuk. Örülök, hogy ez megadatott nekem, és nem csak élek bele a világba.

– Ha méricskélgni kellene, Önben mennyi a színész, és mennyi a rendező?

– Színházi alkotóembernek tartom magam. Egyébként színész vagyok akkor is, amikor rendezek. Próbálok olyan rendező lenni, amilyennel szeretnék színészként dolgozni. A rendezés egy külön szakma, és ebben én önképző vagyok, hiszen nem ezt végeztem, de az a jó néhány év, amit a rendezők irányítása alatt vagy háta mögött, a nézőtérrel figyelve őket töltöttem, felér egy egyetemmel. Ettől függetlenül máig nagyképűségnek tartom, ha odairatom a nevem mellé a rendező szót.

– Közismertségre a televízió keresztül tett szert. Hogyan birkózik meg ezzel valaki, aki nem bulváralkat?

– Tettem a dolgomat, és tíz évvel ezelőtt egyszer csak jött a lehetőség a Nyomozó képében. Már addig is sok filmben szerepeltem, de ezzel hirtelen megnyertünk egy csomó díjat, külföldön én a legjobb alakításért. Engem sem került el a csapda, mindenki azzal a karakterrel azonosított, ezért utána évekig nem jött felkérés. A televíziós karrier a Hacktion című sorozattal kezdődött, amelynek a második évadtól én lettem a főszereplője. Elég megosztó produkció volt, de

általában szerették. Stabil háromszázezer nézőt ültetett le hetente. Olyan volt, mint a filmezés vietnami háborúja, 280 napon át reggeltől estig folyamatos melő, de máig kamatoztatom, amit ott megtanultam: a lehető legváratlanabb szituációkban is feltalálom magam. Aztán jött a felkérés az Aranyéletre – az HBO saját gyártású sorozatában szerepelni nagy megtiszteltetés volt. Hihetetlen, mekkora utat járt be, a közismertséget is ez hozta meg számomra. Bár nekem sosem volt álmom, hogy felismerjenek az utcán vagy autogramot kérjenek. Aki erre ácsingózik, az hülye. Ha valakit rajongás vesz körül, az néha fárasztó tud lenni, ugyanakkor óriási felelősség valaki idoljának lenni, mert nem mindegy, hogyan viselkedsz, mit nyilatkozol.

– Nálunk felismerték az emberek?

– Igen. Voltak, akik csak rám sandítottak az utcán, és voltak, akik meg is szólítottak. Egy kicsit meglepődtem ezen, de valószínűleg a Konyhafőnök című műsorból vagyok ismerős arc.

– Így, hogy van némi rálátása, milyen különbséget észlel az anyaországi és az erdélyi magyar színházi világ között?

– Itt ezerszer csóróbbak, mégis kevesebbet nyavalyognak, és inkább dolgoznak. Nagyobb megbecsülésre volna szükség, és nem csak a fizetésre gondolok. Mert ez nem az a munka, amelyet leraksz délután négykor, és el van felejtve – ez egy életforma. Egy közösség haladása nem a pénzen múlik, hanem a kultúrán, a tudáson. A világ összefüggéseinek értelmi és érzelmi megértésében nagy segítség tud lenni a színház, amely az egyik legkomolyabb társadalmi fórum.

Anger Zolt

Szegeden született 1969-ben. 1995-ben végzett a budapesti Színház- és Filmművészeti Főiskolán. Harminc éve lépett először színpadra. 2006 óta szabadúszó. Filmekben, sorozatokban, tévés műsorokban szerepel. Ewan McGregor színész állandó magyar hangja.

KOSZTOLÁNYI KATA